

ORSIPPUS EN DE KLAS VAN
MEESTER OLLIE

Kristine Groenhart

Orsippus

en de klas van meester Ollie

Met illustraties van Juliette de Wit

'VOLT

Amsterdam • Antwerpen

Dit boek is tot stand gekomen in samenwerking met
The Daily Mile Foundation, JOGG en Energy Lab.

Eerste druk, 2019

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes
& Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

Copyright tekst © 2019 Kristine Groenhart
Copyright illustraties © 2019 Juliette de Wit

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Volt, Amsterdam.

Vormgeving omslag en binnenwerk Marieke Oele

ISBN 978 90 214 1962 6 / NUR 282

www.uitgeverijvolt.nl

I

Stadion in Olympia

Godin Nike vloog over het stadion en genoot van het uitzicht. De zon scheen fel, het was een warme dag. De groene heuvels van Olympia leken wel van fluweel. De druiven in de wijnvelden waren al rijp. De tempel van Zeus schitterde in de zonnestralen. In het Hippodrome waren wedstrijden bezig. Nike luisterde naar het getrappel van de paarden. Voorzichtig ontweek ze enkele adelaars en landde op een van de zuilen. In de verte klonk de muziek van meerdere fluiten. De geur van het Olympisch vuur brandde in haar neus. Moesten daar nou echt iedere vier jaar honderd ossen voor in brand worden gestoken? Ze keek in de mand die ze bij zich droeg, daarin zaten de rode wollen linten en de kransen van olijftakken die ze straks aan de winnaars van de hardlooperaces zou gaan uitdelen. De sprietjes staken uit de takken van haar mand.

Na de pauze waren de discuswerpers en de worstelaars aan de beurt. Daarna moest ze nog doorvliegen naar de Heraia Spelen, waar alleen meisjes meededen, om de olijfkrans op het hoofd van de winnares van de 160 meter sprint te plaatsen. Ze had al gehoord dat

prinses Kyniska, dochter van de Spartaanse koning, daar gewonnen had.

Ze was ontzettend moe van het vliegen en rustte even uit. Ze keek om zich heen, de tribunes zaten vol met mensen die uitzinnig waren van vreugde. Het was een herrie van jewelste, maar iedereen, het volk, de soldaten, de knapen en de jonge meisjes, genoot van deze Spelen. Niet in de laatste plaats omdat er tijdens de Olympische Spelen geen oorlog gevoerd werd. Kon het maar altijd zo vredig zijn, dacht Nike.

Onder haar in het stadion stonden Orsippus uit Megara, Leonidas van Rhodos en Astylos uit Croton op het podium, klaar om gekroond te worden. Verwachtingsvol keken ze omhoog of ze godin Nike al zagen aankomen.

Orsippus had gewonnen bij het koningsnummer van de Spelen, de 192 meter stadionrace. Leonidas was hier tweede geworden, maar dat telde niet bij de Olympische Spelen. Hij was wel de winnaar van de hoplietenloop, het hardlopen met schild en in harnas, al had hij veel liever het koningsnummer gewonnen. Astylos was de winnaar van de diaklos, de dubbele stadionrace, tweemaal de 192 meter. De lichamen van de drie mannen glommen van de olijfolie en het zweet. Wat zagen ze er mooi uit, dacht Nike.

Het was tijd om de prijzen te gaan uitreiken. Nike vloog naar beneden, drapeerde de rode linten om hun ingevette lichamen en liet daarna met een sierlijk gebaar de olijfkransen op de drie hoofden van de drie winnaars neerdalen. Orsippus, Leonidas en Astylos

straalden. Bij iedere kransuitreiking joelde het publiek.

Opeens viel het hele stadion stil. Er was geen enkel geluid meer te horen. Nike voelde een verkoelende windvlaag. Wat was dat? Ook de drie mannen keken op. Daar stond opeens Zeus voor hun neus, de oppergod aan wie deze Olympische Spelen gewijd waren. Het gebeurde niet vaak dat hij uit zijn tempel kwam om zich aan het publiek te vertonen.

Wat een eer dat hij hen kwam bezoeken! De drie winnaars keken elkaar aan. Zouden zij de uitverkorenen zijn?

‘Heren,’ begon Zeus.

‘Allereerst ben ik hier om jullie te feliciteren met deze bijzondere prestaties.’ Zijn zware stem galmde door het stadion. Het was verder doodstil, je kon een speld horen vallen.

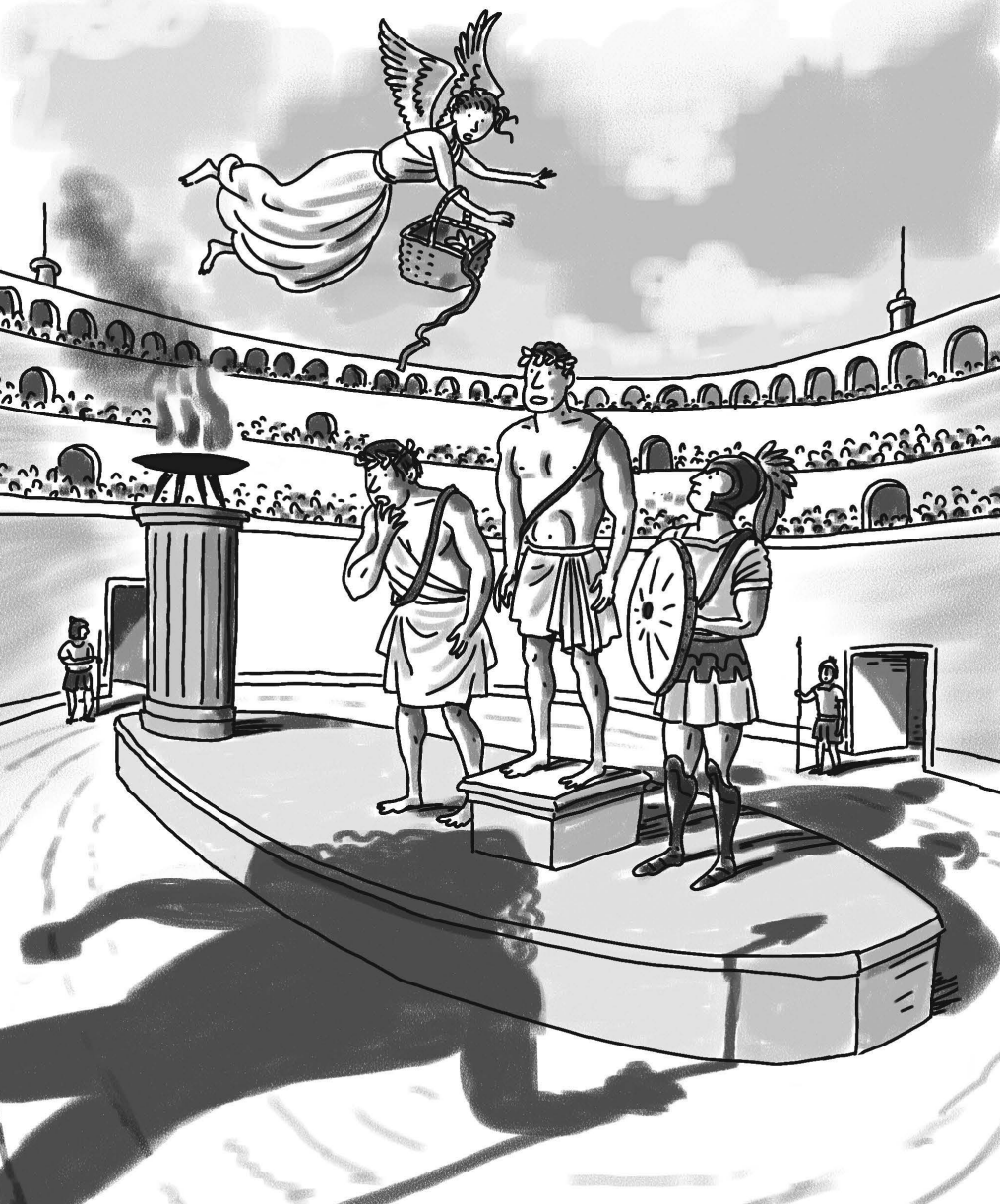
‘De Spelen zijn weer voorbij en dat betekent dat het tijd is voor de volgende stappen. Jullie weten wat ik bedoel. En jullie zijn de perfecte groep om de missie uit te voeren.’

Orsippus, Leonidas en Astylos wisten inderdaad wat Zeus bedoelde. En zij waren trots dat ze waren uitverkoren. Een mooiere afsluiting van deze Spelen konden ze zich niet voorstellen. Hier hadden ze al die jaren voor getraind!

‘Het is tijd dat de gewone mens in de moderne wereld ook kan kennismaken met de *Daily Mile*, onze dagelijkse training voor lijf en geest. Mij is ter ore gekomen dat vooral de kinderen in de moderne wereld het zwaar hebben. Ze bewegen te weinig, omdat ze de hele dag

boven hun *tabula's* hangen. Daardoor kunnen veel kinderen zich niet goed concentreren en worden ze lui, en dik.'

'Tabula's?' vroeg Orsippus.

‘Nou ja, een soort tabula’s zoals wij ze kennen om op te schrijven. Het heet tablet, of iPad, in hun taal. Over vier jaar zijn de volgende Spelen pas, dus jullie hebben tijd genoeg om hiervandaan weg te gaan en weer terug te keren. Verpest deze missie niet.’

‘Het is ons een grote eer, Zeus,’ zei Leonidas, terwijl hij een kleine buiging maakte.

‘Maar dat is nog niet alles,’ ging Zeus verder.

‘We maken er een competitie van. Degene die de meeste kinderen aan het dagelijkse rondje rennen of lopen krijgt, mag ten eerste bij de volgende Olympische Spelen zónder selectie weer meedoen. En ten tweede zal de familie van de winnaar rijkelijk beloond worden met vier jaar lang het gebruik van vijf van mijn goddelijke ossen.’ Hij keek de mannen strak aan. ‘Twee mooie prijzen hangen er dus aan deze competitie. Dat betekent vier jaar lang goed vlees, verse melk, romige kaas en leer voor jullie families. Verder weten jullie wat het betekent om meerdere malen de Spelen te winnen.’

En dat wisten ze. Orsippus zag het voor zich. Als winnaar kreeg je sowieso eeuwige roem, hier werd je zeker vier jaar lang als een soort god behandeld. En al helemaal als je meerdere Spelen gewonnen had. Dan kreeg je niet alleen een krans van verwelkende olijfbladeren zoals hij net ontvangen had, maar ook een krans van echt goud. Wie wilde dat nou niet? Daar kon je je hele familie een leven lang van onderhouden en zijn gezin kon wel wat extra geld gebruiken nu zijn vader was overleden. En dan die ossen, Orsippus voelde zijn maag knorren. Hoe mooi zou het zijn als zijn moeder en zussen nooit meer honger zouden hoeven

lijden? Daarnaast zou hij onsterfelijk worden. Eenmaal in een standbeeld gegoten zou de hele wereld voor altijd weten wie hij was. Zijn naam zou vereeuwigd worden in een echt gedicht dat de mensen eeuwen later nog zouden kunnen lezen. Hij zuchtte even.

Naast hem staaarde Leonidas hem aan alsof hij zijn bloed wel kon drinken. Die wilde natuurlijk ook onsterfelijk worden, en vooral rijk.

‘Zijn jullie er klaar voor?’ vroeg Zeus.

De drie jongemannen knikten.

Opeens klonk er een hels kabaal boven hun hoofden. Orsippus schrok en hield zijn handen op zijn oren. Wat een herrie! Hij keek omhoog, het leken wel vogels, maar dan anders, groter, robuuster. Of was het Pegasus, het vliegende paard? Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. Nee, Pegasus was het niet. Wie of wat was het dan wel? Het was er ook meer dan één.

Zeus gaf de drie mannen een boks en probeerde boven het kabaal uit zijn stem nog eenmaal te laten horen. Hij riep dat het drones waren en dat ze die vast moesten grijpen. Wat drones waren wisten de kampioenen niet. Maar je deed wat Zeus je opdroeg. Dus pakten ze de vleugels vast en stegen op, het stadion uit. Het voelde niet anders dan het rijden en vliegen met Pegasus.

‘Ik ga dit winnen, mannen,’ schreeuwde Leonidas terwijl hij opsteeg.

‘Houd goed je olijfkrans vast,’ riep godin Nike hen nog na.